

Pasiruošimo programa "Link LJD 2010"

2009 Gruodis

Mano sprendimai ir
pasirinkimai sunkumuose

"Negalėdami dėl minios prinešti jo prie Jėzaus, jie praplėšė stogą namo, kur jis buvo, ir, padarę skylę, nuleido žemyn neštuvus, ant kurių gulėjo paralyžuotasis". (Mk 2,4)

➔ Katechezė

"Negalėdami dėl minios prinešti jo prie Jėzaus, jie praplėšė stogą namo, kur jis buvo, ir, padarę skylę, nuleido žemyn neštuvus, ant kurių gulėjo paralyžuotasis".

Evangelijos mums nepasakoja, kas buvo anie vyrai atnešę paralyžuotąjį. Gal jie buvo jo šeimos nariai, giminaičiai, kaimynai? O gal paralyžuotojo bičiuliai, kurie matydami savo draugo vargus, nusprendė žūtbutį jį nunešti jaunam Stebukladariui? Šiaip ar taip nežinome kas jie tokie buvo, bet galime pasakyti, kokie jie buvo. Tai buvo atkaklūs, ryžtingi ir drąsūs žmonės. Jie nešė paralyžuotąjį per visą gyvenvietę, brovėsi per minią, nors girdėjo replikas, kad lenda „be

eilės“, jautė ironiškus žvilgsnius, kad tempia kažkokį beviltišką paliegėlį pas jaunąjį Mokytoją. Tačiau atrodo, kad pasiekus tikslą jie negalėjo patekti vidun - į namus, kur pamokslavo Jėzus, tad lipo ant stogo ir praardė jį, kad galėtų prasiveržti prie Viešpaties.

Kas skatino šiuos žmones ryžtis tokiems žingsniams? Be abejo - tikėjimas. Jie tikėjo, kad Jėzus gali paveikti esamą situaciją, padėti negalios ištiktam žmogui. Tikėjimas įkvėpė juos, suteikė jiems jėgų, padėjo įveikti kliūtis. Tikėjimas Jėzumi įgalino juos parodyti drąsą ir ryžtą.

Vienas iš skleidžiamų mitų apie krikščionybę, kad krikščionys yra pastumdėliai, kad į bažnyčią vaikšto

bevaliai ir nemąstantys žmonės. Taip kalba tie, kurie nepažįsta nei pačios krikščionybės, nei jos istorijos. Iš tiesų, tik atkaklūs ir ryžtingi žmonės gali išsaugoti bei skleisti tikėjimą, ką mums liudija ir šventųjų gyvenimai. Vien drąsus žmogus gali pasitikti patyčias, panieką, pašaipą, su kuria neišvengiamai susidurs, kad, pavyzdžiui, tiki ne mokslinė pažanga, o Jėzumi Kristumi.

Tiesa, drąsos neturėtume painioti su jėga. Net jei sau atrodome silpni, negabūs ir pažeidžiami, net jei taip apie mus kalba kiti, neverta išsigąsti. Tikroji drąsa pasireiškia tuomet, kai matydami savo silpnąsias puses, ryžtamės priimti tikėjimo ir meilės iššūkį, drįstame artintis prie Jėzaus, leidžiamės su juo į gyvenimo avantiūrą.

Toks jau tas tikėjimas yra: nuolatos jį reikia saugoti, grūdinti ir auginti. Galime paklausti - kodėl? Kodėl nepakanka pasikrikštyti, kodėl neužtenka vieną sykį išpažinti tikėjimą Dievu ir ramiai gyventi? Pagaliau, kodėl tenka susidurti su sunkumais, problemomis, kliūtimis, juk atrodytų priešingai, tikinčiam viskas turi sektis?!

Mes gyvename laiko ir kūno sąlygomis, tai reiškia, kad niekada nepasiliekame stabilioje būsenoje. Kasdien, susiklosčius įvairioms aplinkybėms, išskylant naujiems

iššūkiams, mes turime laisvai pasirinkti tikėjimą. Todėl, kad tikėjimas nėra geras įprotis, graži tradicija, bet Dievo dovana.

Su dovana galima elgtis dvejopai: galima, pavyzdžiui, gavus dovanų Ipodą pasidžiaugti nauju žaisliuku, o paskui jį naudotis tik periodiškai, tačiau galima kasdien jį klausyti muzikos ir su dėkingumu prisiminti žmones, kurie jį mums padovanojo.

Taip pat ir su tikėjimo dovana. Ji kasdien turi būti atnaujinama, priimama, nors gyvenimo aplinkybės ir nebūtų pačios palankiausios. Kasryt atsibudę iš naujo pasirenkame tikėti, tarti Dievui „taip“. Kasdien Šventoji Dvasia beldžiasi į mūsų širdį, skeldama joje tikėjimo kibirkštį. Tad nuo mūsų atsiliepimo priklauso, ar tikėjimas įsitvirtins mūsų gyvenime.

Sunkumai, išbandymai tampa tuo lakmuso popierėliu, kuris parodo mūsų tikėjimo būklę. Negana to, atlaikius išbandymus tikėjimas bręsta, stiprėja ir mūsų ryšys su Jėzumi. Tuomet žinome, kad kas gyvenime benutiktų, vis vien tikėjimas bus mūsų atrama.

Tomas Viluckas

➔ Klausimai-atsakymai

Man labai sunku melstis, mąstyti apie Dievą kai ateinu į Bažnyčią. Ten susirenkanti minia dažnai tokia blaškanti dėmesį, visaip čezanti, yra chorų, kurie nusigieda ir pan.

Pas Jėzų visuomet rinkosi minios: iš smalsumo, iš neturėjimo ką veikt, kiti laukė ženklų ir stebuklų, o dar kiti artinosi vedami didelio tikėjimo. Jėzus, nors ir žinojo kas vyksta žmonių širdyse, nestūmė jų nuo savęs. Tiesiog, kalbėdamas apie maldą, Jis sakė: „Kai tu panorėsi melstis, eik į savo kambarėlį ir... melskis savo Tėvui, esančiam slaptose“ (Mt 6,6). Ta slapta vieta, pirmiausiai, yra mūsų širdis ir joje bendrauti su Dievu galime ne tik Bažnyčiose, bet ir troleibuse, mokykloje, darbe.

O apie Bažnyčią, girdėjau kaip vienas kunigas prieš savo šventimus pasakė: „dabar susituoksiu su seniausia pasaulyje Moterimi“. Jei skaičiuotume Bažnyčios amžių – ji tikrai jau senutė, bet ko gero pati išmintingiausia ir labiausiai mylinti savo vaikus. Prie jos glaudžiasi visi, o ji irgi neatstumia nei vieno. Juk pas ją kasdien vyksta puota. O puota greit virstų oficialiais pietumis jei joje susirinktų vien tobuli išrinktieji. Į Dievo namus, į Jo puotą reikia

ateit nusiteikus su meile ir to aš pasimokiau iš vokiečių politiko Bismarko žodžių, kuriuos jis pasakė savo žmonai vestuvių metu: „Aš vedu tave, ne todėl, kad myliu, bet todėl, kad noriu mylėti“.

Stengiuosi melstis dažnai ir ištikimai, bet gyvenime vistiek daug napolisėkimų, sunkumų, kurie trukdo eiti pirmyn. Kodėl taip yra?

Paskaitykite 1 Kor 1, 27-31. Dievas naudojasi mūsų silpnumu, kad apreiškėtų savo galybę, ir kad nebesigirtume savo jėgomis, bet žavėtumėmės Jo veikimu per mus ir per tuos, kurie šalia mūsų. Ir dar, mūsų Dievas taip pat perėjo per kančią, apleidimą, Jis patyrė draugų išdavystę – taip Jis tapo panašus į mus, Jis tapo mūsų broliu. Savo tuštumoje kartais šaukiuosi Tėvo Jėzaus žodžiais nuo kryžiaus arba raudu skaitydamas psalmes, ir ačiū Jam, Jis netildo, neliepia užsičiaupti, nedraudžia emocijų, bet visada šalia ir visada myli, net ir koks nenusisekęs sau ar kitiems atrodau.

Beje dar noriu pasidalinti tuo, ką perskaičiau knygoje, kur buvo aprašomi žmogaus pergyvenimai Aušvico koncentracijos stovykloje. Jis rašė: „Išgyvendavo žmonės, kurie

užuot klausę: ‚Kodėl tai atsitiko man? Kodėl Dievas man toks negailestingas?‘, - savęs klausdavo kitko: ‚Ką aš galiu padaryti net šiomis siaubingomis sąlygomis?‘ Jei negalime pakeisti situacijos, reikia pasirinkti nuostatą nepakeičiamų gyvenimo aplinkybių atžvilgiu. Svarbu ne vien tai, ko mes laukiame iš gyvenimo ar Dievo, bet ir ko jie laukia iš mūsų.

Iš kur žinoti ko reikia Dievo deramai melsti; kaip suprasti, ar mano troškimai sutampa su Dievo norais?

Tam, kad galėtume klausytis ir išgirsti tiek save, tiek Dievą, manau svarbu paskirti maldai budriausias ir gyvybingiausias dienas valandas. Kai esam pavargę, ne visada gebam išgirsti kitą žmogų, o Dievą išgirsti gali būti dar sunkiau. Be to, buvau mokoma, meldžiantis pirmiausia prašyti Šv. Dvasios Išminties dovanos. Išmintingo žmogaus tikėjimas pamažu tampa panašus į žinojimą. Dar, su Išmintimi ateina požiūrio gilumas ir platumas.

Vienas iš išmintingų požiūrių, tai žvelgti į save Dievo ir amžinybės akimis, bei melsti to, kas turi nenykstančią vertę. O Dievas, taip pat manau, leidžia vyksti tam, kas reikalinga mano Išganymui ir leis

man kažkiek paaugti meilėje ir priartėti prie Jo.

Mano šeima manęs nesupranta: jiems atrodo, kad aš per dažnai einu į Bažnyčią, maldos grupelę, susitikimus su tikinčiais žmonėmis. Jiems atrodo, kad aš visą tą laiką leidžiu nenaudingai ir neužsiemu savo „pirminiais“ reikalais.

Kadangi žmonės dažnai apie viską sprendžia naudingumo prasme (kokią naudą man duos šis santykis, kiek šis darbdavys mokės pinigų), todėl ir į maldą jie žiūri kaip į paprasčiausią tingumą. Juk tai neneša naudos, pinigų, ryšių; ir kaip G. E. Lessingas pasakė: „Nenormaliai reaguoti į nenormalią padėtį yra normalu“. Jei tėvai yra netikintys ir tame nemato prasmės, vadinasi jie ir pyksta. Tai rodo, kad jie nėra tokiam santykiu su Dievu kaip jūs. Daugelis žmonių gali leisti valandų valandas prie kompiuterio, virtualiai bendraudami vieni su kitais, sprenddami kryžiažodžius, vartydami žurnalus ir tai jiems atrodo naudingiau, nei kad jų vaikas leidžia laiką su brangiu jam Asmeniu. Papasakok savo tėvams apie maldą kaip bendravimą su Draugu., jiems galbūt tai bus suprantamiau.

Žinoma, geras draugas norės, kad tau sektųsi, todėl leis laiku

sugrįžti prie būtinų atsakomybių kasdienybėj. Pamenu, du mano studijų draugai prieš egzaminus nusprendė apsiginkluoti Šv. Rašto išmintimi: „Viskas tuštybių tuštybė“, bet tai nebuvo tinkamiausias metas įkūnyti šį žodį, nes tai jų neišgelbėjo nuo skolų ir egzaminų perlaikymo.

Iš kur gauti tokios drąsos ir ryžto tikėjime, kaip pas tuos 4 vyrus iš evangelijos?

Yra toks posakis: „valgyt išmoksti valgydamas, rašyt rašydamas ir t.t.“ Tikėjimas auga ir grūdinasi malonei padedant per visą gyvenimą. Kartais reik nepamiršt drąsių apsisprendimų ir ryžto

savo paprastame kasdieniniame gyvenime. Jei suplanavau, apsisprendžiau kažkam gero, tai reikia siekt tikslo iki galo. Malonė nesipriešina prigimčiai. Jei esam tvirti savo žmogiškume, pamatysim, kad ir tikėjimo išbandmuose yra lengviau apsispręsti.

Ir dar, vienam ar kitam ryžtingam apsisprendimui mane paskatina nuostata, kad geriau paisyti ne ką žmonės apie mane pagalvos ar pasakys, bet paklausti savęs, kaip Jėzus toje situacijoje pasielgtu, ką Jis man dabar pasakytu. Tokiems apsisprndimams man padeda ir viena ar kita prisiminta istorija iš evangelijų.

Užduotis – praktinis pasiūlymas

Kad keistūsi mūsų gyvenimai ir mes patys, labai dažnai turime daryti sprendimus, pasirinkimus. Ramiai atsisėdęs keletą minučių pagalvok, kurioje gyvenimo srityje Tau labiausiai dabar reikėtų pasikeitimų. Pagalvok kokiam tikslui artimiausiu metu Tau labiausiai reikėtų išstvermės, pastangų ir tikėjimo. Gal tai tavo darbas, kuriame ne viskas puikiai klojasi. O gal tai kokia nors Tavo paties asmeninė silpnybė,

trūkumas, kurį norėtum ištaisyti. Pagalvojęs apsispręsk ir ryžkis keisti tą situaciją arba savybę. Tačiau labai svarbu, kad savo pasiryžimo laikytumeisi ir nenuleistum rankų po pirmų nesėkmių. Tegul Tavo išsikeltas tikslas būna realus ir pamatuojamas. Būk konkretus. Taip pat nepamiršk paprašyti Dievo palaiminimo savo žingsniams, nes su Jo malone viskas klojasi kur kas lengviau. Gali savo apsisprendimu pasidalinti su draugu ar savo maldos grupe ir paprašyti jų maldos.

➤ Asmeninė piligrimystė

Šv. Rašto ištrauka

„Negalėdami dėl minios prinešti jo prie Jėzaus, jie praplėšė stogą namo, kur jis buvo, ir, padarę skylę, nuleido žemyn neštuvus, ant kurių gulėjo paralyžiuotasis“. (Mk 2, 4)

Klausimai apmąstymui

- Ką galėtum pasakyti apie tuos keturis vyrus iš tokių jų veiksmų: negalėdami prinešti, praplėšė stogą, padarė skylę, nuleido žemyn?

- Kaip Tu dažniausiai elgiesi,

kai susiduri su kliūtimis, sunkumais, iššūkiais?

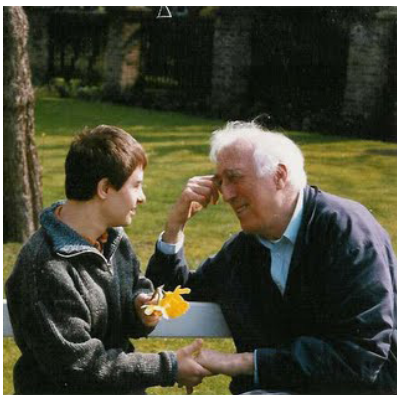
- Kokie dalykai Tavo gyvenime šiandien yra kaip „namo stogas“, kurie skiria Tave nuo Jėzaus?

Maldos intencija

Melskime šį mėnesį sau ir kitiems nepalaužiamo tikėjimo malonės, kad galėtume kaip tie keturi vyrai nestokodami ryžto ir atkalumo, kuris kyla iš tikėjimo, veržtis prie Jėzaus nešini ne tik savo, bet ir kitų rūpesčiais.

➔ Bendruomenės prisistatymas

„Tikėjimo ir Šviesos“ bendruomenė

Mūsų susiskaldžiusiame, pasidalinusiame, kartais be galo žiauriame pasaulyje protiškai neįgalūs žmonės moko mus patikėjimo, paprastumo, meilės, vienybės. (Jean Vanier)

„Tikėjimas ir Šviesa“ – krikščioniškas bendruomeninis judėjimas. Šios bendruomenės jungia vaikus, paauglius ir suaugusiuosius, turinčius sunkią, vidutinę ar lengvą proto negalią, taip pat jų šeimų narius ir draugus, dažniausiai jaunimą.

PROTO NEGALIOS ŽMONĖMS
„Tikėjimas ir Šviesa“ suteikia galimybę atpažinti ir ugdyti savo talentus, patirti draugystės džiaugsmą.

TĖVAMS „Tikėjimas ir Šviesa“ suteikia paramą išbandymuose, padeda geriau pamatyti savo vaiko vidinį grožį.

DRAUGAI neįgalaus žmogaus dėka pažįsta kitokį pasaulį, kuriame vyrauja ne lenktyniavimas, pinigai ar materialinės gėrybės. Silpnas ir pažemintas žmogus kuria švelnumo ir ištikimybės, įsiklausymo ir tikėjimo atmosferą.

Šios bendruomenės yra susitikimų, o ne gyvenimo kartu bendruomenės, jų nariai reguliariai susitinka, kad stiprintų tarpusavio ryšį, pasidalintų sunkumais ir viltimis, galėtų drauge švęsti ir melstis. Viena bendruomenė paprastai jungia apie trisdešimt žmonių. Susitikimai vyksta kas mėnesį.

Ką mes veikiame?

DALIJAMĖS.

Susibūrę į mažas grupes kalbamės ir dalijamės savo sunkumais, džiaugsmais, atradimais. Taip pat stengiamės nešti vieni kitų naštas, padrąsinti, palaikyti vienas kitą. Pasidalintas vargas palengvėja, o džiaugsmas padvigubėja.

ŠVENČIAME.

Ištikima draugystė gimdo džiaugsmą. Dievas mus pašaukė būti drauge, todėl nesame vieni. Savo džiaugsmą išreiškiame giesmėmis, šokiais, žaidimais, dalijamės vaišėmis, švenčiame gimtadienius... Neįgalus žmogus sugeba natūraliai sukurti džiaugsmingą atmosferą, nes jo nekausto visuomenės nuomonė, kitų baimė.

MELDŽIAMĖS.

Kiekvienas žmogus, tiek įgalus, tiek su negalia, yra Dievo mylimas! Kiekvienas asmuo, net pats silpniausias, yra pašauktas kuo stipriau gyventi tikėjimo gyvenimą ir gauti visus savosios Bažnyčios dvasinius turtus – sakramentus, dalyvauti liturgijoje...

Drauge susitikę meldžiamės, dalyvaujame Eucharistijoje. Kasmet vykstame į piligriminės keliones. Meldžiamės vieni už kitus.

IŠTIKIMYBĖS LAIKAS.

Draugystė stiprėja, kai atrandame laiko pabūti drauge. Tarp bendruomeninių susitikimų bendruomenės nariai palaiko ryšį, susitinka pabendrauti, pasidalinti, pasimelsti, padėti vieni kitiems, vasarą vykstame į stovyklas, piligriminės keliones...

Apie „Tikėjimo ir Šviesos“ ženklą

Mebas - asmuo, turintis protinę negalią, „Tikėjimo ir Šviesos“ ženklo autorius, piešė jį rengiantis 1971 metų piligriminei kelionei į Lurdą. Jis nupiešė labai paprastą vaizdelį - viename laivelyje plaukia dvylika žmogeliukų, o dangus - tai apsiniaukęs, tai saulėtas. Mintis taip pat paprasta - mes visi plaukiame drauge vienoje valtyje; kartais jūra būna labai audringa, kartais - visai rami; kartais reikia sunkiai irkluoti norint plaukti drauge per gyvenimą, o kartais - pučia lengvas vėjelis, jūra rami, saulė šviečia ir gyventi nuostabu. Taip visa suprato Mebas ir tikriausiai piešdamas buvo labai įkvėptas, nes net nemokėdamas skaičiuoti jis nupiešė dvylika, todėl manome, kad Jėzus tuo metu ramiai sau miegojo kažkur valtys dugne...

Šiandien 1 500 „Tikėjimo ir Šviesos“ bendruomenių yra pasklidusios visuose pasaulio kontinentuose, 75 pasaulio šalyse (9 iš jų – Lietuvoje).

➔ Liudijimas

„Tikėjimo ir Šviesos“ bendruomenėse esame pašaukti ypatingu būdu liudyti žmonių su negalia turimas dovanas. Jie taip dažnai atstumiami, žeminančiai nužvelgiami, laikomi beverčiais. Šiose bendruomenėse pastebime, kokie svarbūs ir gražūs yra neįgalūs žmonės, todėl galime paliudyti ne tik jų žmogiškąją vertę, bet ir tai, kad jie yra ypatingai Dievo mylimi. Trokštame būti liudytojais ne tik žodžiais, bet ir gyvenimu drauge. Taigi liudytojas nurodo, kaip galima patirti vidinį išgydymą ir išlaisvinimą, parodo kelią link Dievo, ir atskleidžia, kad Dievas slepiasi ten, kur gyvuoja meilė, o ne kur veši galia. (Jean Vanier)

Mano trumputė istorija yra apie tai, kaip netikėtai ir koku stebinančiu būdu jauno žmogaus gyvenimas gali būti perkeistas. Mano dar neilgo gyvenimo istorija buvo pilna liūdesio, kartėlio, vidinių žaizdų, užgniaužtų ašarų, nusivylimo, patirties, jog besąlygiška net artimiausių žmonių meilė nėra įmanoma, suvokimo, jog šiame gyvenime reikia kautis dėl savo vietos po saule. Todėl jame jaučiausi neturinti sau vietos

– tokios, kur galėčiau išdrįsti nesigrumti, siekdama įrodyti, jog aš ne blogesnė už kitus, o tiesiog būti, kas esu, ir tikėtis būti priimta tokia, kokia esu, bei džiaugtis dėlto, kad gyvenu. Kai mažiausiai to tikėjausi (dar mažiau to norėjau), Jėzus mane atvedė į „Tikėjimo ir Šviesos“ bendruomenę. Prisipažinsiu: iš pradžių gerokai tam priešinausi. Bet Dievo paslaptinga trauka nugalėjo mano pasipriešinimą. Atėjau į vieną iš bendruomenės susitikimų. Niekio nepažinojau asmeniškai. Ir pirmoji mane pasitikusi buvo Dauno sindromą turinti mergina, vardu Virgutė. Visi taip vadinami „normalūs“ žmonės prieš prasidedant šventei buvo labai užsiėmę, rūpinosi daugeliu dalykų – kaip papuošti salę, parengti jaukią vietą malda, kažkas plovė vynuoges... Virgutė iš karto mane pastebėjo. Priėjo prie manęs, paėmė už rankų ir žvelgdama tiesiai į akis paklausė: „Kaip Jūs jaučiatės?“ Švelniai tariant, jaučiausi gerokai sutrikusi ir atsakiau: „Aš čia pirmą kartą“. Bet tai nebuvo atsakymas į jos klausimą. Todėl ji pakartojo: „Taip, bet KAIP JŪS JAUČIATĖS?“ Ši mergina (tik vėliau sužinojau, kiek kančios ir atmetimo dėl savo negalios ji jau buvo iškentusi)

žvelgė tiesiai į mano širdį, į asmenį, nors matė mane pirmą kartą. Ji labai mane palietė. Jai nebuvo svarbu, ką aš studijuoju, kuo dirba mano tėvai, ar esu populiari tarp bendraamžių... Jai buvo svarbu, kad aš esu ir kaip aš jaučiuosi. Žinoma, toliau prireikė laiko, kad mes iš tiesų susidraugautume ir palaiapsniui aš įžengiau į tokį pasaulį, kurio anksčiau nepažinojau (net neįtariau esant). Virgutė (vėliau ir kiti mano draugai su proto negalia) padėjo man patikėti, kad esu švelniai Dievo mylima, kad svarbu ne tai, ką darau, kaip man sekasi ar nesiseka, bet kas iš tiesų esu. Kad niekam nieko neturiu įrodyti. Jiems reikėjo tik mano buvimo ir draugystės. Labai greitai supratau, kad man to reikėjo ne ką mažiau nei jiems. Jų paprastumas, spontaniškumas ir paslaptingas Dievo buvimas juose gydė ir keitė mano širdį. Ir šiandien gydo ją ir keičia. Virgutė, Bernadeta ir daugelis kitų proto negalių turinčių asmenų šiandien yra ištikimiausi, geriausi mano draugai, primenantys, kas gyvenime svarbu, o kas - ne. Mes kartu švenčiame gyvenimą, savo mažumą ir Dievo mažumą visoje Jo didybėje - nors ir toliau gyvename sudėtingame pasaulyje, kur silpnajam dažniausiai nėra paliekama vietos. Mes vienas kitam atskleidžiame, kaip stipriai

esame Dievo mylimi ir kad Dievo keliai nežinomi: Jis pasirenka tai, kas silpna, kad sugėdintų galinguosius, ir kad mes JAU ŠIANDIEN turėtume apščiau gyvenimo ir Dievo džiaugsmo dėl jo pasirinkimų.

KRISTINA

Kai susitinku su neįgaliais žmogumi, tarytum patenku į kitokį bendravimo lygmenį. Čia išnyksta laiko sąvoka ir visa ištirpsta didžiulėje jo širdyje. Sakome: „turintis proto negalę“, o vis gi - turintis didelę širdį, sugebančią apkabinti, mylėti, ištirpdyti visus rūpesčius ir nerimą, priverčiančią nusišypsoti. Tuo neįgalusis bičiulis ir panašus Dievą. Nes myli kaip Dievas, kaip Marija ir kaip Dangaus šventieji... Jei gali kalbėti, jis pasako nuoširdžiai ir paprastai: „Kaip aš tave myliu!“, jei ne, parodo tai šypsena ar spontanišku dideliu apkabinimu. Tada prakalbinta mano širdis pasijunta dangiškojo Tėvo glėby ir vel nenustoja stebėtis – kokia neįkainojama Dievo dovana yra šis silpnas, trapus, neįgalus žmogus.

MARTYNA

Evangelinis išgyvenimas

Siūlome būdą, kaip drauge, pasitelkiant pantomimą, širdimi skaityti ir išgyventi šv. Raštą.

Pantomima - mūsų bičiuliams (taip vadiname savo draugus su proto negalia) labiausiai priimtinas išraiškos būdas. Savo esybės gelmėse jie suvokia tai, ko negalėtų suprasti iš žodžių. Vis labiau patiriame, kad ne tik jiems pantomima gali labai pagyvinti Evangeliją, bet ir kiekvienam iš mūsų ji gali padėti išgyventi Evangelijos slepinius iš vidaus. Todėl ją ir vadiname Evangeliniu išgyvenimu.

Bendruomenėje **pantomima nėra teatras**. Mes nesame aktoriai. Tiesiog norime išgyventi Evangeliją kaip tikrą istoriją, kuri vyksta dabartyje. Norime, kad ji būtų suprasta ir išgyventa iš vidaus.

Kartais mes gerai pažįstame šiuos tekstus, bet jie nėra įsiskverbę į mūsų širdis. Mes nepajutome, kad jie skirti mums šiandien.

Yra gera ir patartina, kad pantomimoje dalyvautų kiekvienas asmuo be išimties. Idealu, kai kiekvienas turi savo vaidmenį ir nėra nė vieno „žiūrovo“ - visi esame liudytojai!

- Geriausia pasirinkti vieną Evangelijos ištrauką ar vieną palyginimą, kuris atskleistų visą jos vertę.

- Kapelionas ar kuris kitas iš anksto pasirengęs asmuo turia keletą žodžių apie pantomimai pasirinktą ištrauką ir taip gerai paruošia mūsų širdis.

- Pantomimos metu kažkas lėtai skaito parinktą tekstą.

- Kiekvienas pantomimos „herojus“ jam skirtus šv. Rašto žodžius palydi iš širdies gilumos kylančiu gestu.

- Reikiamu metu per pantomimą labai aiškiai gali būti pasakomi keletas komentarų.

- Galime užbaigti iš anksto ar spontaniškai parinkta giesme.

- Iš anksto sutariame, kad Evangelinio išgyvenimo pabaigoje susilaikysime nuo plojimų, nes tai – ne teatras. Mes drauge išgyvename Evangeliją iš vidaus.

Atviro stogo dienos su “Tikėjimas ir šviesa” bendruomene vyks:

VILNIUS:

gruodžio 12 d. 14 val. Aušros vartų 12 (Didžioji salė).

KAUNAS: gruodžio 9 d. 18 val. Kauno arkivyskupijos jaunimo centras (Vilniaus g. 7)

ŠIAULIAI: gruodžio 5 d., 14 val. Šiaulių universitetas, Socialinės gerovės ir negalios studijų fakultetas (Višinskio 25)

MARIJAMPOLĖ:

gruodžio 13 d. 12 val. Pastoracinis centras (Bendoriaus g. 3)

KLAIPĖDA:

gruodžio 6 d. 14 val. Pranciškonų Šv. Brunono parapijoje (Debreceno g. 3).

Būtinai pasižiūrėkite ir judėjimo pristatymą formatu - labai gražu! Jis yra įdėtas kartu su šia programa.

Brangieji,

Kreipiamės šiandien į Jus prašydami užtarti malda artėjančias Lietuvos jaunimo dienas 2010 „Kelkis ir eik!“ (Mk 2,1-12). Jos įvyks paskutinį birželio savaitgalį Panevėžyje.

Trokštame, kad šis jaunimo susitikimas visų pirma būtų dvasinis ir visos Lietuvos Bažnyčios įvykis. Be visų rūpesčių ir darbų, kuriuos ruošdamiesi turime atlikti, norime Viešpačiui patikėti kiekvieną jauną žmogų, kurį Jis nori prakalbinti.

Maldos akcija už artėjančias jaunimo dienas prasideda spalio 1, Šventosios Teresėlės, praėjusių LJD 2007 globėjos, dieną ir tęsis iki pat birželio 26 dienos. Kiekvienas mėnuo turi savo ypatingą intenciją, kurią prašome prisiminti savo bendruomenės maldos susirinkimuose ar švenčiant Eucharistiją.

Melskimės vieni už kitus, kad Viešpats mus visus neštų ir kad išmoktume nešti vienas kitą.

*Lietuvos Vyskupų Konferencijos jaunimo pastoracijos vardu,
Pirmininkas Vyskupas Rimantas Norvila*

Dieve, mūsų Tėve, pašvenčiame Tau Lietuvos jaunimo dienas 2010 Panevėžyje. Mes pasitikime Tavimi ir Šventojo Kazimiero užtariamai meldžiame už Panevėžio miestą. Tegul pasiruošimas LJD ie svetingumas jiems tampa džiaugsmo priežastimi.

➔ Malda už Lietuvos Jaunimo Dienes 2010

Jėzau, Dievo Sūnau,
tikras Dieve ir tikras žmogau, / Pažvelki į mus!

Jėzau, su mumis esantis,
mums gyvenimo žodį skelbiantis,
besąlygiškai mus priimantis, / Kvieski mus!

Jėzau, Mūsų draugus įkvepiantis,
Mūsų tikėjimu pasitikintis,
Mūsų tikėjimu besistebintis, / Lauki mūsų!

Jėzau, Į mūsų troškimus atsiliepiantis,
Turintis galią atleisti nuodėmes,
Mums malonę dovanojantis, / Drąsinki mus!

Jėzau, kviečiantis keltis ir eiti,
pastatantis mus ant kojų,
gydantis mūsų negalias, / Pakelki mus!

Jėzau, perprantantis mūsų širdies sumanymus,
įžvelgiantis mūsų širdies troškimus,
mums tiesą atskleidžiantis, / Pasigailėki mūsų!

Jėzau, mus į tikruosius namus parvedantis,
Mus į gyvenimą sugrąžinantis,
Dangų dėl mūsų praplėšiantis, / Lydėki mus!

Jėzau, Tu esi mūsų Viešpats, Gyvojo Dievo Sūnus,
Didžiausios nuostabos, dėkojimo ir šlovinimo vertas. Amen.